

אמו של טומי קיש
המישטרה הרסה אותו!

את המישטרה דרך הסורגים, אולי לגעת בנשים לו שוטרים, טובב את הגה מכוניתו, באצבע, ועכשיו הוא חופשי, מה יש לו להפסיד?"

הוא חוזר

תמיד

ראש-העין כמירקחת. על מבואותיה של עיירת התימנים הופקדו מישמי רות כבדים. ברחובותיה נעים מפעם לפעם פטרולים מישטריים, ומסוק שולח אלור מות-אור על פינות אפלול באיזור. המישרה היא בעקבותיו של תושב העיירה, מאיר מכורש.

השוטרים יודעים היטב: מכורש (27) חוזר לכאן תמיד, בגלוי או בהסתר. הוא קשור בטבורו לראש-העין, ורואה בה מיפלט אחרון. לפני שנתיים הצליח להימלט משוטרים, אחרי חילופי-אש בבית בראשון-לציון. כשנוכח לדעת כי גם בתחרות מגן-דוד אדם בראשון-לציון ממתי

קיש בתצפית אחרון
הוא כמעט התחנן..."

האם ינסה לחזור שוב לראש-העין? תושבי העיירה טוענים כי לא יעז, שהרי הוא יודע שהמישטרה ממתינה לו ליד הבית. אך בראש-העין נמצאים האנשים היחידים, אולי, שלא יהססו להסתיר אותו. "אילו היה בא אלי, הייתי מחביא אותו בלי בעיות. הוא חבר טוב שלי, ועם חבר לא עושים חשבון", אמר שכנו, איתמר משה. "אני חושב שהמישטרה ניפחה את כל העניין שלו." בבית-הקפה של המישטרה, בכניסה לראש-העין, התקבצו אחיו — אבי, יצחק ואביחי — ואחותו בת-שבע. האחות (18), דומה למאיר מכורש, מתעטפת בשתיקה כבדה ורק אומרת: "אני לא האדם המוסר מך להגיב בשם המישטרה." ליד שולחן הביליארד שבקפה עומד אבי מכורש (25), ומשלח בדייקנות את הכדור רים אל הפינות. הוא מחייך, אך אינו מצליח להסתיר דאגה לגורל אחיו הנמלט: "אני רוצה לשגר למאיר קריאה, שיצליח במה שיעשה. אנחנו סומכים עליו, ורוי צים לראותו איכשהו. אולי אראה אותו בחוף-לארץ. אני לא מגביל את עצמי. אני רק מאמין ומקווה שלא יירא באני שים."

האחים עובדים בשתיקה. מפעם לפעם הם מכינים קפה ופלאפל לבאים, ועל מאיר מעדיפים לדבר בלחש. בריחתו של מכורש היא נושא-השיחה בראש-העין. הבריחה דחקה הצידה, לזמן מה, פרשה אחרת שהטרידה את העיירה מזה כמה שבועות: החשד כי ראש המורעצה המקומית הציע שוחד לאחד מצעירי המוקם. עתה מכורש הוא בכותרות. קבוצת חבריו נאספת בבית השכנים. אבי מכורש מזכיר, כי למרות הברייחה נמשך הוולך הטיפול המישטרי בענייניו של מאיר. מדי שעה פותחים אפ הדריו לשמוע חדשות. שום דבר, "על בריחתו של מאיר שמעתי ברדיו. לא שמעתי את שמו, אך שמעתי, ראש-העין, ור היתה לי הרגשה שהי שוב הוא. רצתי לקנות עיתון וקראתי הכל. רק אז שמתי לב שהמישטרה עושה סיבובים ליד הבית. היום באו שוטרים וחקרו את מרגלית, (המשך בעמוד 33)

למה הרגשתי משהו. המישטרה קילקה אותו. לקחו ילד קטן מהבית שלו, ולימדו אותו כל מיני דברים."

עשה בשכל

כשברח

כשדמעות בעיניה נזכרה ברברה: "הוא היה ילד נפלד תמיד היינו ביחד סים נהדרים. הוא היה מביא לי כל מיני מתנות מהמלון, הצביעה על סידרת פיסר לונים, שניצבו על האיצטבה בסלון הקטן, הצבוע ורוד. גם כשהיה בבית-הסוהר, עשה לי כל מיני דברים מעץ. הוא היה ילד כזה חסכן, תמיד כשהיה מביא משר כורת, היה אומר לי: 'אמא, שמי את זה בבנק, חבל לבזבז' את המשכורת הראשונה שלו מהמלון נתן לי כדי לקנות את הבית הזה." הבית, בצפון נהריה, כולל שניים וחצי חדרים קטנים, כימט ללא ריהוט. הכל מסודר ונקי. תמונותיו של טומי תלויות על כל הקירות, ומוצגות על המדפים בסלון. חדרו של טומי ממש היום כמח"סן: "אני יודעת מתי הוא יחזור? הוא עשה בשכל כשברח. אני מקווה שלא יתפסו אותו!"

"אבא שלהם לא רצה לשמוע בכלל מה ילדים שלו, אחרי שהתגרשו. סיפרה. 'אפילו כסף לקנות להם גרביים לא נתן לי.' טומי ואמו היו המפרנסים העיקריים. בשעות הפנאי היה טומי יוצא לדייג, ומביא לאמו חלק משלל הים. כדי שתבשל. הוא אהב מאד דגים. חלק היה מביא לי, וחלק היה מוכר ומביא את הכסף." פיתאום קדרו פני האם: "כשעבד בצריי פים לקחה אותו המישטרה כמה פעמים. נתנו לו מכות-מוות. הוא לא סיפר לי, אבל ראיתי אותו בקיץ הולך עם חולצות שאלתי אותו אם לא חס לו, והוא אמר שלא. יום אחד ראיתי אותו במיקלחת, בלי חולצה, והגב שלו היה אדום ומכוסה צליקות. שאלתי אותו מה זה, והוא אמר לי: 'אמא, את יודעת בדיוק מה זה, הרביצו לי במישטרה'."

"הוא היה רק ילד, הם הרסו אותו שם, הכניסו אותו עם כל מיני פושעים. בפעם השניה, אחרי שישב שלוש שנים, היה יוצא הרבה לבלות בתל-אביב. היה הולך לרקוד ולטרטס, והיו לו כמה חברות. פעם כימט התחתן, אבל ההורים של הרהורה לא רצו אותו." חודשיים אחרי שהשתחרר, כשביקר בחתונת אחיו, עצה רה אותו המישטרה והוא נדון לארבע שנים.

"הוא היה כותב לי מהכלא, שאין לי מה לדאוג. סתם שמו אותי בפנים, כתב לי, ביגלל שהמישטרה הזה עולה למדינה מיליונים. אפילו עורר-דין הוא לא רצה

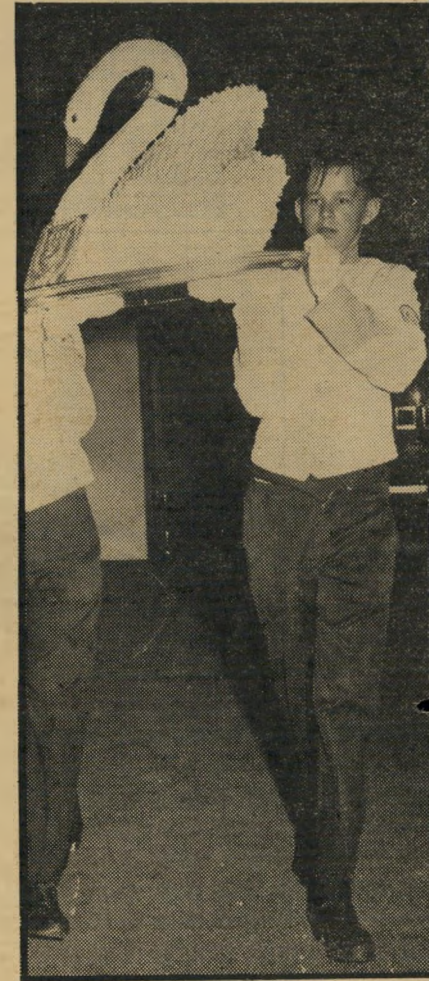
קיש כנער

"הוא הצטיין בבית-הספר..."

שישימו לו. ועכשיו, בדיוק אחרי שהגיש עירעור, ברח. "אני לא מבינה למה עשה את זה דווקא עכשיו. אולי הוא צודק. אני לא מאמינה שהוא עשה משהו, הוא לא היה מסוגל לפגוע אפילו בכלב. הוא אהב חיות. את הכלב החדש שלנו הוא אפילו לא מכיר. שמעתי מהסלוויה שהוא ברח. אז עוד לא אמרו את השם שלו. רק למחרת בבוקר, קר, בג'י-צה"ל, שמעתי את השם שלו. 'מאן ירדתי שנייקילו במישקל. אני דור אגת לו מאד, ורוצה למסור לו. דרך העי, תון, של דאג. כולם אהבים אותו, גם החברים בעבודה שלי מבינים אותו. הוא בטח חשב שבכלא הוא יכול רק לראות

הבכור, ואת אחיו משה, הקטן ממנו בשנתיים, נאלצה האם, ברברה, לעבוד כסבת חית בבית-החולים בנהריה, מקום מגוריהם. שם היא עובדת עד היום. טומי נולד באוסטריה לפני 31 שנה. כשהיה ילד, עלו הוריו ארצה. ישר לנהריה. טומי ואחיו למדו בבית-הספר רחוק, והיו שונים זה מזה. דווקא משה היה תלמיד שובב, שהעדיף כדורגל על לימודים. "היה לו כשרון גדול", נזכרה האם. "הוא היה קורא ספר שלם, ומספר לי את כולו." היום משה נשוי. יש לו ילדים, והוא גר בסמוך לאמו. הוא מכהן, לדבריה, במישרת "מוכיר האזור".

אחיו, טומי, היה תלמיד חרוץ ושקדן, והביא הביתה תעודות ללא-ירבב. בגיל 14, כשסיים את לימודיו, החליט להיות מלצר. "חשבתי שזאת עבודה טובה בשבילי, חייבה האם, שישבה על דרגש קטן, לבושה בפיג'מה ורודה ועוטה חולקיט כחול, ישן. שיערה תחום אינו מסורק, מתחת עיניה כתמים כחולים, המעידים על חוסר-שינה. "איך אפשר לישון", נאנחה, המישטרה באה כל הזמן ומחפשת אותו. הם אמרו לי שאם יבוא, או יצלצל, אגיד להם. מה הם חושבים? איך אני, אמא שלו, יכולה לעשות דבר כזה? הוא לא יסלח לי אף פעם! ביקשתי מהמישטרה לא לבוא, אבל זה לא עוזר — אני ישנה,

קיש בתלמיד למצטרות

"במצטרות התחילה להתדרדרות..."

הם באים. היא דיברה במיבטא הונגרי כבד.

כשסיים טומי את לימודי המלצרות ברמלון שרתון בתל-אביב, והביא לאמו את תעודת-הגמר, היתה מאושרת. אולם אושר לא נמשך זמן רב. טומי סירב להתייחס לגייס לצבא. כשהיה נער היה גמור-קומה, ובגיל 16 החל צומח במהירות. כתוצאה מהגדילה המהירה חש כאבים עזים בגבו. הוא הלך להיבדק אצל רופא, ושוחרר מהצבא. "אני חושבת שהוא עשה להם הצגה שהוא משוגע", גילתה אמו. "הוא היה אצל פסיכיאטר, ואחר כך שוחרר." כבר בגיל 16 היתה המישטרה מבקרת קבועה בביתם של טומי ואמו. "הוא היה פורץ לכל מיני מקומות, כך אמרו במישרת. הם לקחו אותו והוא שוחרר." למרות עברו הפלילי — שנה בכלא — היה מלון שרתון מוכן לקבלו לעבודה. אולם טומי סירב. "הוא אמר לי שהוא רוצה לעבוד בבניין צריפים", נאנחה האם. "חשבתי שזאת עבודה טובה בשבילו. היה לו חבר אחד טוב, והם היו עובדים ביחד. אבל אחרי-כך הביא בחור שהכיר בכלא, והוא לא מצא חן בעיני, אני לא יודעת